



ČIK. ČAK

List za razvedrilo in zabavo

1.

IZHAJA PO TRIKRAT NA MESEC. NENAROČENIH SLIK IN ROKOPISOV UREDNIŠTVO NE VRAČA IN NE PREVZEMA ZANJE ODGOVORNOSTI. OGLASI - DOGOVOR.

V šoli računstva za narodni sporazum



Sv. Sava in vladika Štrosmajer: »Povejta no, ljuba otroka, kaj vama še ni jasno in česa ne razumeta pri računski nalogi o sporazumu?«

Učenca: »Prav za prav razumeva vse, samo tega ne veva, kako bi izračunala, koliko je 3 krat 1.«

Sv. Sava in vladika Štrosmajer: »Slabo napredujeta, draga otroka.«

Učenca (veselo): Nikar naju ne karajta! Sva že našla prvi rezultat.

Sv. Sava in vladika Štrosmajer: »Sreča z vama in z vami vsemi, ki ste enega duha!«

P.

Zidje in Arabci — ves svet je za mir



Usodne posledice prezgodnje pomladi

Letošnja izredno mila zima je šla tako daleč, da si je nadela celo spomladanski obraz. To je zmotilo prirodu in seveda tudi ljudi.

V naravi je začelo vse tako zgodaj cvesti, da so smučarji bridko jokali za odbeglim snegom.

Pravijo tudi, da se je medvedom in drugi divjadi silno mudilo iz zimskih brlogov.

Na ljudi je ta vremenska muhavost imela katastrofalen vpliv. Epidemija samomorov, ki je sicer monopol cvetočega maja, se je začela že v februarju. V zamaknjenosti sladkega obupa so bežali iz življenja mladi in stari. Pri starih pravijo, da je vzrok obupa — nesrečna ljubezen, pri mladih ostajajo vzroki neznani. Lepše

povedano se to pravi: Odesel ali odnesla je skrivnost s seboj v grob.

Imenitno, ali ne? To si bodo nekoč pozni zanamci bellili glave, ko bodo brskali po ostankih naših grobov! Kjer koli bodo s krampom ali lopato zadeli na pokojnega obupanca, oziroma na njegove kosti, se jim skrivnost nasproti zareži. Sreča naša, da v objemu groba kmalu izginejo možgani in želodec, sicer bi ti firbci bodočih pokolenj lahko razvozljali in razkrili vse naše skrivnosti. Tega veselja jim pa res ne privoščimo, hardún da ne!

Prezgodnja pomlad ni prizanesla niti Kočevarjem. Splošna vročina je tako usodno vplivala nanje, da so april zamenjali z juni-

jem in so aprila jeli — zažigati kresove! Ker pa zgodnja spomladanska toplota kljub vsemu nima pravega poletnega učinka, so morali reveži vzlic svoji siromaščini dračje polivati — z nafto!

Tudi v Celju pomladna toplota ni ostala brez posledic. Celjski občinski očetje se v njej počutijo na moč dobro, boje se pa — severnih vetrov. Da bi jim zaprli pot, so odrekli podporo Jugoslovansko-češkoslovaški ligi...

Kaj pa Ljubljana? Od nekdanj meglena, se tudi v vročini nikdar ne zjasni. Po promenadi so v modi Jeani, Wolii in Hanibali. Kranjsko rovtarstvo se je umaknilo v mestnega tlaka. Lice po francosko napudramo, jezik po nemško lakiran, srce po laško razgreto, vse dobro pomešano s pristno kranjsko nerodnostjo, pa imamo naj-novejšo — narodno modo.

Čprav je še daleč do vročih poletnih dni, dobiva že sedaj po mnogih naših industrijskih podjetjih delavstvo poletne dopuste. Ker so ti brezplačni, se delavci nikakor ne morejo navdušiti zanje.

V Laškem so gostilničarji ustanovili pivovarno, ki noče pod židovsko peto. Kakor se zdi po zadnjih ofenzivah iz odtenkov dunajske izraelske verske občine, se pripravlja v kratkem s te strani glavni naskok, Gostilničarska pivovarna pa ga bo verjetno krepko odbila.

Minka: »Ali me boš res vekomaj ljubil, Janko?«

Janko: »Le kako moreš vprašati kaj takega, Minka, ko vendar ves svet govori, kako nejasna je naša bodočnost!«

Samo, kadar govori...

Profesor Briljavček (študentu, ki v zadregi jeclja): »Povejte no, Potresač, ali vi zmeraj tako jecljate?«

Potresač (v jecljavem zaletu): Ne, gogo-spod pro-profe-fe-fesor, ampak sa-sa-samo takrat, ka-ka-ka-kadar govo-vo-vo-vorim!«

Jaka priníha k stražniku na ulici. Vinske dobrote so ga tako raznežile, da se komaj še drži na nogah. Jaka pa je hkratu filozof in pred stražnikom glasno razmišlja:

»Ali ni to nekaj čudnega? Vsi trdijo, da vino zleze človeku v glavo; meni pa vselej spolzi naravnost v noge?«

Naj bo že čreda majhna ali velika, pokorna je biču v rokah vodnika.

V DOBI IZLETOV

Mesec maj je čas izletov. Letos si je to pravico prilastil že april. Iz Varšave je romal Beck v Pariz in London, iz Berlina so hiteli diplomatje v Rim, iz Rima v Varšavo, Budimpešto in Berlin, da manjših in krajših izletov niti ne omenimo.

Ljudje so se začudeno spraševali, kaj vse to pomeni, pa jo je ondan stuhtal Ribničan, češ:

»Doma so jim tla prevročča, pa rajžajo po svetu.«

Sicer pa odhajajo na izlete poleg ljudi tudi predmeti. Pustne norčavosti in velikonočne dobrote so bile vedno in tudi letos prekletstvo za zimske suknje, prstane, ure ter druge večje in manjše dragocenosti, ki morajo zaradi pusta in velike noči sedaj spomladi za pokoro na oddih v — zastavljalnico.

KAKO SI JURČEK IZ RIBNICE ZAMIŠLJA POSLANSKO KARIERO



Poslanec odrbzi v udobnem avtu iz Ribniške doline...



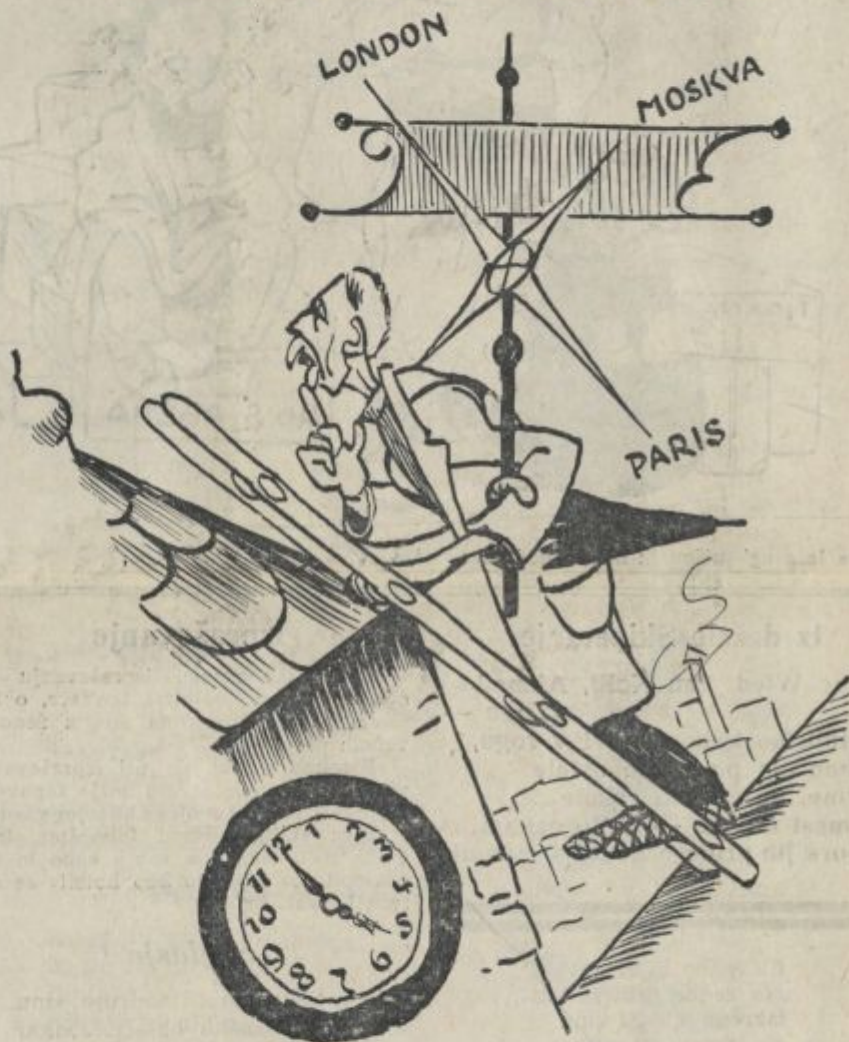
...in manifestira pred parlamentom v Beogradu s Krjavljevo kozo za naše interese.

Za vse je svet dovolj bogat...

V Svici občudujejo tuji gostje lepoto gorskih pokrajin, v Italiji umetnine, k nam pa prihajajo občudovat — kranjske klobase, gnjati, piške, presno maslo, pristne mlečne kifeljce in vabljive žemlje.

Gorska lepota ljudi rada pahne v smrt, umetnost jih zazibije v sanje, maslo, klobase in gnjati pa lačne z žemljami in kifeljci dvigajo v nebesa. Zato tujci soglasno trdijo, da se živi v Jugoslaviji kakor v raju.

Vsakemu svoje



Ona je nevtralna

Gospodična Anica je razvnela srce prijateljema Martinu in Andreju, pa sta Andrej in Martin resnična prijatelja in ne mislita na dvoboj. V neskaljeni slogi se domenita, da skupno naskočita lepo trdnjavo, naj se odloči za prvega ali drugega.

Ko ji povesta svoj ultimati, se Anica po kratkem premisleku odloči:

»Mislim, gospoda, da ravnam najbolj v duhu časa, če ostanem — nevtralna.«

NAROČAJTE IN ČITAJTE „Cik-Cak“!

Kdor hoče dobro jesti in res izvrstno piti ta mora vselej k »LOVCU« v gostilno v goste priti.

Gostilna pri »LOVCU«, Ljubljana vogal Bleiweisove ceste in Ceste 20. oktobra. Odlična postrežba — Brezkonkurenčna kakovost pijač in jedil — Času ustrezajoče solidne cene.

Dva tovariša — enake usode



Pa je drug' pr'šou in nama spodmaknu stou...

Iz dežele Skipetarjev

Princ Wied, Fan Nolli, Ahmed
[Zogu —
izginili so kakor dnevi v rogu,
Albancem pa so še ostale
doline, gore, reke, skale...
Iz mest novice — radio oznani,
z gorá jih prineso nekoč - romani.

Slovenec in Hrvat
sta vedno brat in brat,
iskreno v čaši vina
sta zvesta in edina.

Za to ni treba svinca:
Kozarec dalmatinca,
kot Bujas toči ga,
ta sporazum nam da.

Da je še večja slava,
pridruži se vugava:
imej ledeno kri,
ob njej se razživi!

Priporoča se restavracija

MARTIN BUJAS (hotel Lloyd),
Ljubljana, Sv. Petra cesta.

Udoben salon — Krasen senčnat
vrt — Izborna vina — Vedno sveža
topla in mrzla jedila po zmernih
cenah — Pridite in se prepričajte!

Izpraševanje

Pri velikonočnem izpraševanju je opomnil župnik bajtarja Lovrača, o katerem je bil slišal, da živi z ženo v večnih prepirlih:

»Posebno pazite, da pri izpraševanju vesti ne prezrete devete božje zapovedi, ki pravi: Ne želi svojega bližnjega žene!«
»Brez skrbi, gospod fajmošter, tega greha pa nimam. Se svojo babo bi rad odstopil, ko bi jo le kdo hotel!« se odreže Lovrač.

Soglasje

Gospod svetnik modruje sinu, ki se pregizdalinsko oblači: »Nikar ne misli, Mirko, da je obleka vse! Pаметen človek ljudi nikoli ne sodi po obleki.«

Mirko: »Glede ženske sem čisto tvojih misli, papa, in jih najrajši presojam brez obleke.«

Vse za blagor bližnjega

Kako sladko so ginjene
preljube naše dame,
kadar za bližnjega gorje
srce se jim razvname.

Za slepe se zavzemajo,
za bedne in betežne,
vse križe nase jemljejo,
čprav tako so nežne.

Kaj dobrodelnost vse stori,
tega naš svet ne ve še,
za slepih srečo dama pa
požrtvovalno pleše.

Ta vnema bližnjemu v korist
možem le noče v glavo,
ker eksekutor rubi jih
ko da bi šlo za stavo.

Visoke cene toalet
za srčno dobre dame
spreminjajo moža v skelet
brez smrti in brez jame.

In ko možiček, ves v dolgeh,
na beli dan se stidi,
zavida slepca, ki gorja
teh blagih dam ne vidi.



V družini je več bratov in sester. Na vprašanje, koliko sester ima, je odgovoril brat, da ima isto toliko bratov kot sester. Sestra je pa na vprašanje, koliko ima bratov, odgovorila, da ima dvakrat toliko bratov kot sester. Koliko je bilo bratov in sester?

Nekdo je znal zviti iz 3 čikov eno cigareto. Koliko cigaret je zvil iz 9 čikov?

Na drevesu je dvakrat toliko vrabcev kot pod drevesom. Če štirje iz tal odirčijo na drevo, jih je na drevesu petkrat toliko kot pod drevesom.

?

Mi ne beračimo



Dekle z nabiralnikom je danes tudi v modi, v kavarnah in po ulicah srečuje vas povsodi.

Za narod vneta se poti, prijazno vam smehlja se in upa, da iz smeha ji bodočnost lepa zraste.

Namenov narodnih nebroj iz ustec žubori ji, v očeh dobrotnosti sijaj kot zvezdica žari ji.

Tako lepo, tako sladko za narod je prositi, da niti sam gospod župan ne more se ogniti.

V pričakovanju

Živimo v dneh, ko danes ne velja več, kar je bilo včeraj sveto. Kljub temu smo in ostanemo zmeraj dobre volje. Čemu neki ne, ko nam pa gre vsak dan bolje.

Imamo jubileje in obletnice, krste in pogrebe, same priložnosti, da se ga celo dostojen zakonski mož lahko navleče.

Že to je napredek in tako rekoč pridobitev.

Poleg tega pa vsakdo česa pričakuje.

URADNIKI ves mesec čakajo — prvega.

PROFESORJI(ce) in učitelj(ce) pričakujejo — počitnic.

KMETJE pričakujejo ob suši — dežja, v moči pa — lepega vremena.

LISTI, oziroma njih lastniki, pričakujejo — naročnikov.

Kolporterska...

Vsak po svoje se poti, da težave zmaga, kolporter pa tudi ni sredi vsega zgaga.

Noč in dan se on peha za novic brzino, kliče, vpije, baranta — vse to za dobroto

listov in njihovih glav, za sloves Ljubljane in za blagor zemlje te, križem svet poznane.

Slamič, Zekser, Figabirt, Daj-Dam, „RIO“, pošta, Zvezda, venec samih mirt, to je naša košta.

Če smo v drugih pestri roj zdaj še mi prispeli, prosimo, da bi takoj nas v svoj krog sprejeli.

Naj bo dobro ali spak, kakor bo nanese, mi ostanemo CIK-CAK smeha vedro geslo.

Moda

Kdor po modi se ravna in po taktu kima, ta je danes gospodar njega, ki nič nima.

Ljubezen do bližnjega

Ljubi bližnjega — zapoved pravi. Kdor jo hoče izpolniti, mora proč od — bližnjih iti.

Berač

Vsak je svoje sreče — kovač — Lepa beseda, ki nekaj velja, vendar življenje tako se ravna, da človek je komaj le sreče — [berač.

Cikcak

Vsi smo ljudje, ta tak in drugi [zopet tak, pa kakor koli bodi, je le vsak nekoliko prav res — cikcak.]

Stara resnica

»Kam drži na desno cesta, kam drži na levo pot?« pel je lahko Josip Stritar brez poznanja naših zmot.

Mi pa tega več ne znamo, ker smo stedi takih dni, da nikamor več na jamo pot in cesta ne drži.

Prav zato se le smehljamo, a naš smeh je že — solzan, ker nikoli več ne vemo, kaj prinese jutri dan.

Pa naj da nam to, naj ono, vse vzemimo v dober dar, ker nad nami je usoda naš edini — gospodar.

Priprave za mir

Vsak po svoje pač prispeva na oltar svetovnega miru: Eni vlivajo topove, drugi ladje si grade, tretji kujejo okove, ki vse v eno naj zmaste.



Senegalski črnc neč zaostati v tekmi tej, naj mu še tako bo vroče, on ni nikdar farizej.

Mir mu misli vse preveva, Senegalec, to je tič: nož si brusi in prepeva, kakšen je — mirovni bič.

Dragi „Cik-Čak“

Pred kratkim sem čital, da nameravajo pri nas v prestolnici ustanoviti »Turistični fond«. Listi se zaradi tega razburjajo. Prosim, pošlji na pristojno mesto tole

spomenico:

Visoki, spoštovani in blagorodni merodajni krogi!

V nedavni preteklosti, ko še nismo imeli Cestnega fonda, smo imeli prav lepe ceste.

V nedavni preteklosti je zahajalo k nam od blizu in daleč veliko število tujcev, izletnikov in turistov, ki so se bogato naužili naših lepot in dobrot in so nam v zameno za to gostoljubje puščali lepe vsote

denarja. Po cestnih skušnjah se bojimo, da se nas bodo tujeji ognili, ako jih zastrašimo s Turističnim fondom.

To bi bilo bridko in usodno za naše narodno gospodarstvo.

Na vsak način se je treba zla lotiti pri korenini. Ker smo se prepričali o učinkovitosti fondov, predlagamo, naj se ustanovi Fond za podpiranje fondov.

Kakor so se drugih fondov ustrašile ceste in turisti, tako se bodo novega — fondi. Zlo bo premagano.

V slogi je moč!

Miha Zgaga, l. r.,

patriot po poklicu in politik v p. za vse ostalo občinstvo.

Nerodno je — — —

... če se lepotica s krstnim imenom Rožica piše — Smrdú;

... če kazi učenjaka rodbinsko ime — Osel;

... če preganja študenta, ki bi se rad posvetil duhovniškemu poklicu, celo priimek — Hudič;

... če se spretna babica piše — Narobe, več zdravnik pa — Ska-za. Vendar bi bil izmed vseh teh najbolj v mučnem položaju diplomat, ki bi ga kazilo neprimerno ime — Resnica.

Ko bilo bi vse resnica,
kar pri nas se govori,
bil bi lahko prah — pšenica,
a smeti pa — biseri.

Za 5 din pomladi...

Pokojni skladatelj Emil Adamič ni bil samo umetnik, ampak tudi velik ljubitelj prirode.

Nekoč sem taval v zgodnjih dopoldanskih urah po ljubljanskih ulicah. Pri trimostju mi pride Adamič naproti. Tako je bil ves zamišljen, da menda ni ne videl ne slišal. V desnici je držal šopek zgodno-pomladnega cvetja s tako zamaknjeno resnobnostjo kakor drži duhovnik monštranco.

»Ali komponiraš?« ga nagovorim.

Adamič se zdrzne. »Ne, ne,« pravi, »samo malo pomladi sem si kupil, ko je tako poceni.« In zanosno z obema rokama zavihiti šopek predme: »Poglej, koliko je dobiš za borih pet dinarjev!« Jat

Sodobna filmska reklama

... Zadnji dnevi Pompejev so zaradi nepričakovanega uspeha za nekaj dni — podaljšani.

Kar Ad po svetu danes hodil, najljubše so ljudem par-ade, kar klad v gozdéh nam dajo hlodi, najtežje davčne so do-klade.

SODNIK: »Povejte, Brinar, kaj vas je zapeljalo, da ste prestavili mejnik tako daleč na sosedov svet. Ali se niste zavedali, da s tem zagrešite prav nečedno tatvino?«

OBTOŽENEC: »Nak, gospod sodnik. Mislim sem samo, da si s tem razširim svoj — življenjski prostor.«

Zavednost pa taka...

Na nekem državnem srednješolskem zavodu v Ljubljani še danes, v letu Gospodovem 1939. in v 21. letu Jugoslavije, buči narodno zavednost mladih src na nekih vratih tale napis:

HAUSMEISTER.

Radovedni smo, ali je to spomin na preteklost —

Marija N.

Kakor dehor je kurji družini na kvar,

tako in še bolj je človeški — slepar.

Medtem pa ko kure dehorja se vedno boje,

ljudje so junaški: Sleparje prav radi — časte.

Tombolska zadrega

Tombolska sezija je pred vrati. Pripravljalni in izvršni odbori raznih društev imajo bolj polne roke dela kakor generalni štabi premnogih evropskih držav. Rdeči križ, poštarji, gasilci, vsi se pripravljajo, kako bodo delili prelepe dobitke med srečne dobitnike.

Amba, terna, kvaterna, činkvin — tombola! Vse bi šlo v redu, le — srečnih dobitnikov izza lanskega leta ni in jih ni.

Dve sestri



Ljubezen je zmeraj vlačuga. Razlika je le v kupnini. Včasih je na prodaj za denar, včasih za ugodje, blesk in sijaj, največkrat pa za — laž.

Na vasovanju

Miha pride k Tončki pod okno in previdno, lahno potrka. Nič. Miha spet potrka. Še vedno nič. Tudi na tretje in četrto trkanje ni glasu.

Miha zagori v ljubosumju in jame ljubici bridko očitati nezvestobo, dokler se dekle v sobi ne oglasi:

»Bodi no pameten, Miha! Ali ne slišiš, da spim?«

Dvojna stiska

V industriji manjka deviz za nakup potrebnih surovin, v sodstvu manjka paragrafov za uspešno zatiranje človeških surovin.

Poskus

Tinka in Dane sta sestra in bratec. Tinka je krotka, Dane vihrav. S sinom ima mati večne križe. Nobena beseda se ga ne prime.

Ondan je začel petletni Dane stokati, da ga boli uho. Mati je skušala najprej pomagati z domačimi zdravili, bolečina pa je bila vedno hujša. Končno pelje mati sinka k zdravniku. Tam se je izkazalo, da je imel deček v ušesu fižol, ki je nabrekli in seveda povzročal bolečine.

»Le kako moreš biti tako nespamet, da si zatlačil fižol v uho?« kara domov grede mati.

»Saj mi ga je Tinka,« se odločno odreže Dane.

Doma se mati seveda huduje na hčerki, ki končno jokaje izpove:

»Oh, mama, saj sem hotela samo poskusiti, če je res, kar zmeraj praviš Danetu, da gre pri njem vse skozi eno uho noter, skozi drugo ven.«

Čisto slovenstvo

Mlad visokošolec pride domov na počitnice in v nedeljo razlaga kmetom:

»Mi smo za integralno slovenstvo. Svoje nacionalne probleme tretiramo absolutno avtonomno. Že iz kulturno-historičnih ozirov smo proti despotizmu, absolutizmu in centralizmu ter zahtevamo, da se eruiru vsak patološki nestvor, ki ad absurdum gazi sakrosanktne relikvije našega naroda in —«

Kmet (ga prekine): »Za božjo voljo, človek, povej nam to vendar slovensko, če hočeš, da te bomo razumeli!«

Sprememba

Manica in Danica sta skoraj nerazdružljivi prijateljici. Pred kratkim se je Danica poročila. Po tem pomembnem dogodku se prijateljici dolge tri mesece nista videli. Ko potlej Manica prvič spet sreča Danico, jo burno objame:

»Kako se počutiš v novem stanu? Vsaj malo mi povej, kakšne spremembe prinese zakon v žensko življenje!«

Danica: Nič posebnega, Manica. Prej je pač hodil zmeraj on za menoj, zdaj moram pa jaz za njim.«

Milan Malič:

Gospodična Cica, zveze in moja malenkost

Med osebnostmi, kar jih poznam po tem kljukastem svetu, je brez dvoma najmenitnejša in po svojem pomenu odtehta vse druge — gospodična Cica. Nekdaj, v tistih predsodkov pol-

mu spoštovana in močno uvaževana gospodična.

Vzlic vsemu, sem dejal, pripomniti pa moram takoj tole: Nikakor ne vem, če je to vse, in tudi ne morem trditi, da bi vedel vse. Ljubim namreč resnico in moram zato tudi povedati, da spoštujem gospodično Cico v prvi vrsti in morda edino zaradi tega, ker ima zveze.

Mislím, da mi ni treba razlagati važnega pomena te okolnosti. Prosim vas, kaj pa je danes človek brez zvez? — Smet je nekaj. Obregne se obnjo gospodinja ali dekla in nazadnje še smetar, ki jo zapelje tja, kamor spada; človek brez zvez pa je manj kakor smet, ni čisto po domače in preprosto povedano — nič.

Dvomíte? No, prosim vas, kar mene pogledjte, ki nimam zvez! Če bi vam začel pojasnjevati takole svoje življenjske zadevščine, bi se vam ježili lasje. Morda bi koga celo prijel krč, zato rajši molčím o podrobnostih. Rečem samo, da nikomur ne privoščím življenja tako brez zvez — kakor živim sam.

Včasih mi je že kdo namignil, čemu vendar v takem položaju ne obrnem življenju hrbta in se ne vrnem tja, odkoder sem prišel. (Saj veste, da ima vsak človek kaj dobrih in zvestih prijateljev.) Seve, reči je lahko, toda vedíte, da je tudi za tak posel treba imeti zveze.

Kar pomislíte, takole v lekarni! Če

bi prišel in povedal, da se hočem umakniti in bi rad popotnice, kaj prav nag'ga, ker nisem junak. In na kredit, seveda. Ali da bi šel k puškarju. Tak in tak samokres, ki me zanesljivo spravi ljudem izpod nog. Razume se, da na dobro vero.



»On«, gospod direktor, ki ima zveze.

Kar pokažite mi puškarja, ki mi ne bi obrnil hrbta in namignil, da so vrata za izhod odprta!

Je že res, da so na razpolago tudi druga sredstva. Nekaterim so posebno všeč vlaki. Bumf! — pa je oprav-



Cica v dneh razkošja — s pajkom sreče ob strani.

nih starih časih bi ji ljudje ne privoščili naziva gospodična, ampak čisto drug, mnogo manj zveneč naslov; danes pa, ko smo moderni in bolj svobodnjaški, je Cica vzlic vse-

ljeno. In potem pravimo, da je bil to trenutek duševne zmedenosti.

Meni se vprav okrog tega trenutka zatakne. Ne vem, kje in kako ga ljudje ujamejo. Jaz sem ga iskal, toda —. No, kar poslušajte, prosim!

Odločil sem se bil torej za vlak in sem hotel po vsi sili dobiti — trenutek duševne zmedenosti. Grem tedaj v beznico, ljubeznivo povem gospodarju, kako in kaj, in se mu priporočim za pomoč. Dalmatinec se prijazno nasmehe, češ: »Pa naj bo! Dva litra, dva in pol in srečno hodi! Mož je sproti preračunal, da bi se mu reklama obnesla. Ta in oni bi prišel pogledat kraj, kjer človek lahko ujame trenutek duševne zmedenosti. Toliko in toliko litrov. Ni vrag, da ne bi povečani promet z obrestmi vrnil tistih ubogih dveh litrov in pol!

Tako nekako je mislil možak in me je se bodril, naj užijem kapljico

Polagoma vstanem. Ali sem vstal jaz ali se je dvignila miza!

»Zagorski zvonovi
prav milo pojo —«

Kakopak, zdajle je čas! Noge se puntajo, beseda se davi, jezik je okoren in se čisto po svoje kotali po ustih. Zdajle je čas!

Cesta je tako prekleško tesna, toda beseda dana, vez velja!« Zavriškal bi se za slovo, ali ne? Tamle nekje se budi ropot. To je vlak —

Zdajle me je zgrabilo. Uboge moje kosti. Ali še ne bo opravljeno? Trese, maje — krik in stok.

Zdaj torej zbogom, trdi svet!«

Vstani no, rogovila nerodna! Da te le ni sram!«

Kaj res še ni Fonca? O jej, kje je vlak in dalmatinec? Kraj postelje stoji žena — kakor živa strojnica. Kaj sodni dan, kaj vice in pekel, kaj

»Veš kaj, tisto beznico bi pa le rada videla —«

Hm, seveda, saj nimam nič proti temu, toda dva litra in pol —? Ne, Cica zna igrate premagati tako oviro. Malo potiplje po denarnici.

»Kar brez skrbi, neroda, vse poravnava in še pokrepčaš se lahko za silo. Saj tak vendar ne moreš med ljudi.«

Meni ni čisto nič do ljudi, toda Cica je vzlic temu imenitno dekle. Pravi, da bo govorila z »njim«. Njemu je to igrača. Bančni direktor, pa ima zveze s politiki, z ministri. Samo na gumb pritisne. Pa ta jo ima res rad! V letih je že, čez šestdeset, in takrat postanejo nekateri ljudje spet nežni.

»Cica govori, Cica žubori, Cica je novo življenje! Da se le nisem prej kdaj spomnil na to žensko! Seve, z njo imam tudi jaz zveze, pa sem bil tak tepec.

»Cica, veš, če te kdaj vse zapusti, ti ostane moja ljubezen!«

Za nagrado jo dobim po ustih, češ:

»Kaj boš, revež, ko veš, kako je!«

No, Cici tega vendar ne morem zameriti. Saj bo še danes govorila z »njim«, z direktorjem, ki ima zveze.

»Nemara ti kakor nalašč za god jetri sporočim veselo novico. Toliko boš že, da boš hodil v kako pisarno sest!«

»Kakor zmaj na mostu!« se ji že v naprej slovesno zahvaljujem in sem spet ginjen. Kako bi ne bil?! Jutri ob tem času, pravi Cica, bo že vse v redu. Naj jo počakam kar ob kozarcu dalmatina. Bog daj Cici srečo in nam še mnogo brhkkih Cic! —

Še nikdar v življenju nisem bil tako točen ko ta dan. Cica pa ne. Celu uro sem jo čakal, ko pa je prišla, je bila kakor živa — pepelnica sreda.

»Kako je?«

Cica skomigne z rameni:

»Zdaj sem prosta, razumeš. On' je dejal, da me niti ne pogleda več, če sem že tako na koncu, da imam opravka z literati —.«

In se stisne k meni in me objame:

»Viš, kaj sem ti skuhalo za god! Ali me boš odslej vsaj ti res imel rad?«

Pomislite, kako naj poleg vseh drugih tegob odgovorim še na to vprašanje, ko sem zdaj s Cico vred ostal brez vsake pametne zveze — —.



Moja malenkost in Cica, ko je prišla tako na konec, da je začela imeti opravka z literati.

brez skrbi. Bratje smo in moramo drug drugemu pomagati.

Reči moram, da sem bil ginjen. Posebno me je raznežila očetovska skrb, s kakršno mi je mož priporočal, naj opravim temeljito. Sedanji čas da je preveč polovičarski; odtod tudi vse gorje! Če opravim temeljito, bom za vselej rešen gorja in nadlog.

V mehkem ganotju tedaj srkam in srebljem in si ponavljam, da moram na vsak način pokazati, kakšna korenina sem. Ljudje, ki kramljajo in modrujejo okrog mene, polagoma izginevajo v megli. Končno je vse samo neko daljno brnenje. V soperiči in dimu zagledam tu in tam le oči, ki se mi zde neskončno blage. Zdaj sem torej med samimi prijatelji. Objel bi jih, vsakega posebej, in bi se jim zahvalil za sočutje. Skoraj bi ostal kar med njimi. Nak, zdaj je treba odločilnega koraka! Nemara se bliža tisti toliko zaželjeni trenutek.

vse gorje sveta! Takole se predrami, človek, ki iščeš trenutka duševne zmedenosti, pa si brez skrbi, da ti ne uide!

Pod ploho zakonske pedagogike sem jel premišljevat, kako je bilo. V znamenju molčečnosti, sem v mišlih iskal sledov, toda nit je bila pretrgana. Dalmatinec, beznica, trden sklep, pretesna ulica, naprej pa ni šlo. In da rešim s tem pol sveta, ne vem in ne vem! Vrag naj vzame še trenutek duševne zmedenosti!

V znamenju molčečnosti grem z doma. Namesto vesoljnega miru imam — neznankega mačka. Ves svet je narobe, samo gospodična Cica, ki jo srečam na promenadi, je še čisto vsa prava in resnična.

»Kaj si kroka', fantič!«

»Ah, Cica, ko bi vedela —«

In ji vse povem, kolikor vem. Cica se smeje, je ginjena in se spet smeje:

Cik-Cak

Izhaja po trikrat na mesec. — Četrtna naročnina (za 12 števk) je 12. — Cik-Cak izdaja Vilma Tomazič. — Za uredništvo odgovarja Ivan Albrecht, oba v Ljubljani. — Tiska tiskarna Merkur d. a. v Ljubljani (njen predstavnik O. Mihalek).